GENERALINĖS ADVOKATĖS JULIANE KOKOTT IŠVADA,

pateikta 2003 m. lapkričio 18 d. [1]

I — Įvadas

1. Šios bylos objektas – Ispanijos Karalystės ieškinys dėl 2001 m. birželio 14 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1162/2001 [2] (toliau – ginčijamas reglamentas arba reglamentas) panaikinimo. Ginčijamame reglamente nustatytos priemonės europinių jūrų lydekų ištekliams atkurti ICES [3] III, IV, V, VI ir VII parajoniuose ir VIII parajonio a, b, d ir e sektoriuose ir ten veikiančių žvejybos laivų kontrolės nuostatos.

2. Ispanijos Karalystė teigia, kad ginčijamo reglamento teisinis pagrindas netinkamas, o jo priėmimas patenka ne į Komisijos, o į Tarybos kompetenciją. Be to, jos nuomone, Reglamento Nr. 1162/2001 2 straipsnio 2 dalis prieštarauja nediskriminavimo principui, kadangi numato išimtis tam tikriems laivams. Taip pat pažeista pareiga motyvuoti, kadangi Komisija nepaaiškino, kodėl buvo priimta nukrypti leidžianti nuostata.

II — Teisinis pagrindas ir faktinės aplinkybės

3. Bendrijos politika Žuvininkystės išteklių išsaugojimo ir naudojimo srityje paremta kasmetinių leistinų bendrų sugavimų kiekių nustatymu (toliau – TAC, anglų kalbos sąvokos „Total Allowable Catches" arba prancūzų kalbos sąvokos „Totaux Admissibles des Captures" sutrumpinimas). Šie kiekiai, remiantis mokslinėmis išvadomis, nustatomi pagal žuvų rūšį ir žvejybos plotus. TAC padalinama valstybėms narėms nustatant kvotas.

4. Ši politika tęsia vyraujančią žvejybos valdymo tradiciją, susiklosčiusią įtvirtinus bendros žvejybos politikos pagrindus.

1 — Originalo kalba: vokiečių.

2 — OL L 159, p. 4.

3 — ICES (*International Council for the Exploration of the Sea*).

1983 m. sausio 25 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 170/83 dėl Bendrijos taisyklių žvejybos ištekliams išlaikyti ir naudoti nustatymo [4]. Reglamentas Nr. 170/83 vėliau buvo pakeistas 1992 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 3760/92 dėl Bendrijos taisyklių žvejybos ir akvakultūros sektoriams nustatymo [5] (toliau – Reglamentas Nr. 3760/92).

5. Reglamentas Nr. 3760/92 reglamentuoja pagrindinius Bendrijos žuvininkystės klausimus. *Inter alia*, jis nustato tokias kiekvienam žvejybos rajonui ar kiekvienai žvejybos rajonų grupei numatytas priemones: zonų, kuriose žvejyba draudžiama arba ribojama, sukūrimas, eksploatavimo lygio apribojimas, kiekybiniai sugavimų apribojimai, jūroje praleisto laiko apribojimai, prireikus, atsižvelgiant į atstumą iki žvejybos plotų, žvejybos laivų, kuriems leidžiama žvejoti, kiekio ir tipo nustatymas, techninių priemonių, susijusių su žvejybos įrankiais ir jų naudojimu, nustatymas, leistino žuvų, kurias leidžiama žvejoti, mažiausio dydžio ar mažiausio svorio nustatymas ir paskatos — taip pat ir ekonominio pobūdžio — selektyviai žvejybai. Reglamentas Nr. 3760/92 buvo pakeistas 2002 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 2371/2002 [6], kuris įsigaliojo nuo 2003 m. sausio 1 d.

6. ICES 2000 m. lapkritį įspėjus apie mažėjančius europinių jūrų lydekų išteklius, 2000 m. gruodžio 14–15 d. „Žuvininkystės“ Tarybos posėdyje Taryba ir Komisija konstatavo, kad būtina skubiai priimti šių išteklių išlaikymo planą. 2001 m. birželio 14 d. Komisija priėmė ginčijamą reglamentą ir pagrindė jį Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsniu, kuris nustato:

„1. Atsiradus reikšmingų ir netikėtų pokyčių, galinčių sukelti grėsmę išteklių apsaugai, Komisija, gavusi valstybės narės prašymą ar savo iniciatyva, priima sprendimą dėl būtinų priemonių, truksiančių ne ilgiau kaip 6 mėnesius, taikymo. Apie šias priemones turi būti pranešta valstybėms narėms bei Europos Parlamentui ir jos taikomos nedelsiant.

2. Komisija, gavusi iš valstybės narės prašymą, turi pateikti atsakymą per 10 darbo dienų.

3. Komisijos sprendimą pagal 1 dalį valstybės narės gali pateikti Tarybai iš naujo svarstyti per 10 darbo dienų nuo pranešimo apie sprendimą gavimo dienos.

4. Kvalifikuota balsų dauguma Taryba per vieną mėnesį gali priimti kitokį sprendimą.“

4 — OL L 24, p. 1.

5 — OL L 389, p. 1.

6 — 2002 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2371/2002 dėl žuvų išteklių apsaugos ir tausojančio naudojimo pagal Bendrąją žuvininkystės politiką, OL L 358, p. 59.

7. Reglamento Nr. 1162/2001 ketvirtoji konstatuojamoji dalis nustato:

„4. Reikalaujama skubiai mažinti europinių jūrų lydekų jauniklių sugavimą:

— didinti traukiamųjų tinklų, naudojamų europinėms jūrų lydekoms gaudyti, akių dydį; todėl būtina padaryti išimtis 1998 m. kovo 30 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 850/98 dėl žuvų išteklių išsaugojimo, taikant technines priemones jūrų gyvūnų jaunikliams apsaugoti ([7]), su paskutiniais pakeitimais, padarytais Reglamentu (EB) Nr. 973/2001([8]), I ir II prieduose nustatytoms sąlygoms traukiamųjų įrankių akių dydžiui,

— nustatyti geografinius rajonus, kuriuose gausiai paplitę europinių jūrų lydekų jaunikliai, ir nustatyti, kad žvejyba traukiamaisiais tinklais šiuose rajonuose leidžiama, tik jeigu šių tinklų akys yra didesnės,

— nustatyti papildomas sąlygas, mažinančias europinių jūrų lydekų jauniklių sugavimus spindulinias tralais."

8. Reglamento Nr. 1162/2001 1 straipsnis nustato, kad jis taikomas žvejybos laivams, žvejojantiems ICES V ir VI parajoniuose, VII parajonio b, c, f, g, h, j ir k sektoriuose bei VIII parajonio a, b, d ir e sektoriuose [9].

9. Reglamento 2 straipsnis numato:

„1. Nepaisant Reglamento (EB) Nr. 850/98 4 straipsnio 4 dalyje ir 15 straipsnyje išdėstytų sąlygų, europinių jūrų lydekų (*Merluccius merluccius*) laimikis, laikomas laive, kuriame yra traukiamasis įrankis su akių dydžiu nuo 55 iki 99 mm, negali sudaryti daugiau kaip 20 % bendro laive laikomų sugautų jūrų gyvūnų svorio.

2. 1 straipsnio dalies nuostatos netaikomos laivams, kurių bendras ilgis neviršija 12 metrų ir kurie grįžta į uostą per 24 valandas nuo paskutiniojo išplaukimo iš jo."

7 — OL L 125, p. 1.

8 — OL L 137, p. 1.

9 — Šiuo atveju reglamento teritorinės taikymo srities apibrėžimas nukrypsta nuo nustatyto reglamento pavadinime, verčiančio manyti, kad jis taip pat taikomas ICES III ir IV parajoniams (Šiaurės ir Baltijos jūros).

10. Reglamento 3 ir 4 straipsniai reglamentuoja, kokie tinklai ir jų dalys negali būti naudojami žvejybai. 5 straipsnis įtvirtina tam tikrus geografinius rajonus ir sąlygas, kuriomis juose leidžiama žvejoti. Be to, reglamente nustatytos įgyvendinimo ir kontrolės nuostatos.

11. Ispanijos Karalystė pasinaudojo Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnio 3 dalyje numatyta galimybe ir 2001 m. birželio 22 d. pasiūlė Tarybai Reglamento Nr. 1162/2001 pataisą, kuria buvo siekiama išbraukti reglamento 2 straipsnio 2 dalį. Šį pasiūlymą Taryba atmetė 2001 m. liepos 20 d. posėdyje.

12. Po to Ispanijos Karalystė 2001 m. rugpjūčio 2 d. pateikė ieškinį dėl Reglamento Nr. 1162/2001 pakeitimo.

III — Šalių reikalavimai

13. Ispanijos Karalystė prašo:

1) Panaikinti Reglamentą Nr. 1162/2001, nustatantį priemones, skirtas europinių jūrų lydekų išteklių atstatymui ICES III, IV, V, VI ir VII parajoniuose ir ICES VIII parajonio a, b, d ir e sektoriuose, ir su tuo susijusias žvejybos laivų vykdomos veiklos kontrolės sąlygas.

2) Priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

14. Komisija prašo:

1) Atmesti ieškinį kaip nepagrįstą.

2) Priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

IV — Šalių argumentai ir vertinimas

A — *Dėl kaltinimo, susijusio su netinkamu teisiniu pagrindu ir Komisijos kompetencijos nebuvimu*

1) Ispanijos Karalystė

15. Ispanijos vyriausybė teigia, kad reglamentas paremtas netinkamu teisiniu pagrindu. Iš Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnio 1 dalies išplaukia, kad Komisijai siekiant

priimti nagrinėjamą priemonę, turi būti išpildytos šios kartu taikomos sąlygos: turi atsirasti reikšmingų ir netikėtų pokyčių, galinčių sukelti grėsmę išteklių apsaugai, Komisijos nuspręstos taikyti priemonės turi būti būtinos ir trukti ne ilgiau kaip 6 mėnesius, apie šias priemones turi būti pranešta valstybėms narėms ir Europos Parlamentui bei jos turi būti taikomos nedelsiant. Nagrinėjamu atveju ne visos šios sąlygos buvo išpildytos.

16. Net jeigu europinių jūrų lydekų ištekliai iš tikrųjų būtų kritinėje situacijoje, kaip tai 2000 m. gruodžio 14–15 d. posėdyje patvirtino Žuvininkystės Taryba, tai nereiškia, kad priimtos priemonės savaime yra būtinos. Įgaliojimai, kuriuos Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnis suteikia Komisijai, leidžia imtis skubių ir ypatingų priemonių, siekiant reaguoti į reikšmingus pokyčius. Tačiau priemonės, kurių ėmėsi Komisija ginčijamame reglamente, nėra nei skubios, nei ypatingos.

17. Reglamentą Nr. 1162/2001 Komisija priėmė tik 2001 m. birželio 14 d., nors Žuvininkystės Taryba pareikalavo jį priimti dar 2000 m. gruodžio 15 d. Taigi praėjo šeši mėnesiai, kol Komisija galiausiai priėmė priemonę, kuri teoriškai turėjo būti priimta skubiai. Tai parodo, kad šiuo atveju tai nebuvo skubi priemonė ir per tą laiką veiksmų galėjo imtis Taryba. Šiame kontekste primintina, kad, remiantis EB 37 straipsniu, teisės aktų leidybos kompetencija žuvininkystės srityje iš esmės priklauso Tarybai, o Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnis yra išimtis, pateisinama skubiomis priežastimis. Nesant tokios skubos, remiantis bendrąja Reglamento Nr. 3760/92 4 straipsnio taisykle, priemones turi priimti Taryba. Be to, siekdama iš tikrųjų apsaugoti pavojuje atsidūrusius išteklius, Komisija turėjo imtis kitų priemonių, pavyzdžiui, visiškai uždrausti žvejybą tam tikruose rajonuose. Priimtos priemonės nėra tinkamos jomis siekiamam tikslui įgyvendinti.

18. Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnis numato, kad priemonės gali trukti ne ilgiau kaip 6 mėnesius. Ginčijamame reglamente nėra nustatytas jo galiojimo laiko apribojimas, ir todėl taikomas neribotą laiką. Tai prieštarauja Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsniui ir iš to galima daryti išvadą, kad ši nuostata nėra pakankamas teisinis pagrindas ginčijamai priemonei priimti.

2) Komisija

19. Atsiliepime į ieškinį Komisija pažymi, kad biologiniu požiūriu optimali išteklių atstatymo priemonė būtų visiškas bet kokios

žvejybos draudimas. Tačiau būtina atsižvelgti į tai, kad menkės ir jūrų lydekos žvejojamos gaudant kelias žuvų rūšis ir visiškai uždraudus žvejybą automatiškai būtų uždrausta daugelio kitų žuvų rūšių žvejyba. Visiškas žvejybos draudimas turėtų sunkių socialinių ir ekonominių padarinių. Todėl būtina rasti alternatyvas, kurios, viena vertus, sumažintų grėsmę menkių ir europinių jūrų lydekų ištekliams, o, kita vertus, pagal galimybes leistų toliau žvejoti kitas rūšis.

20. Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnis suteikia Komisijai plačią diskreciją ir veiksmų laisvę. Ji turi nustatyti, ar yra reikšmingų ir netikėtų pokyčių, galinčių sukelti grėsmę išteklių apsaugai, o tai reikalauja ištirti ekonominiu ir moksliniu požiūriu sudėtingą situaciją. Remdamasi nuostatos tekstu, Komisija priima būtinas priemones, o tai reiškia, kad ji gali imtis visų priemonių, kurios atrodo būtinos konkrečioje situacijoje. 15 straipsnyje nekalbama apie skubias ir ypatingas priemones, kurias mini Ispanijos Karalystė. Komisijos nuomone, priimtos priemonės būtinos, siekiant reaguoti į kritinę situaciją, kurioje atsidūrė europinių jūrų lydekų ištekliai.

21. Komisijos teigimu, iki reglamento priėmimo praėjęs laikas nesunkiai paaiškinamas ir pateisinamas. 2000 m. lapkritį paaiškėjo, kad atitinkamuose rajonuose europinių jūrų lydekų išteklių padėtis kritiška. Siekdama priimti tinkamų priemonių reglamentą, Komisija surengė du mokslininkų susitikimus šiuo klausimu – 2001 m. sausį Ispanijoje ir 2001 m. vasarį Briuselyje. Vėliau ji dar neformaliai konsultavosi su suinteresuotais subjektais ir mokslininkais.

22. Kalbėdama apie ginčijamo reglamento galiojimo laiką, Komisija teigia, kad šis reglamentas buvo priimtas Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnio pagrindu, kuriame numatytas maksimalus 6 mėnesių galiojimo laikotarpis. Nė viena ginčijamo reglamento nuostata neprieštarauja šiai normai. Priešingai, Komisija visuomet pabrėžė ribotą priemonės galiojimo laiką, pavyzdžiui, savo 2001 m. birželio 12 d. pranešime Tarybai ir Europos Parlamentui dėl menkių ir europinių jūrų lydekų išteklių atkūrimo Bendrijos ir šalia esančiuose vandenyse [10].

3) Vertinimas

23. Remiantis EB 37 straipsnio 2 dalies antrąja pastraipa, teisės aktų leidybos kom-

10 — COM(2001) 326 galutinis.

petencija žemės ūkio srityje, kuriai taip pat priskiriama žuvininkystė, priklauso Tarybai. Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnyje Taryba perleidžia Komisijai įgaliojimus imtis būtinų priemonių reikšmingų ir netikėtų pokyčių atveju.

24. Kad Komisija galėtų imtis veiksmų pagal 15 straipsnį, turi būti išpildytos tokios sąlygos. Pirma, turi būti kilę reikšmingi ir netikėti pokyčiai, galintys sukelti grėsmę išteklių apsaugai. Antra, Komisijos priimtos priemonės turi būti būtinos ir, trečia, jos negali galioti ilgiau nei 6 mėnesius. Be to, apie priemones turi būti pranešta valstybėms narėms ir Europos Parlamentui. Toliau bus nagrinėjama, ar ginčijamas reglamentas atitinka numatytus reikalavimus.

25. Kaip nurodyta pirmose dviejose Reglamento Nr. 1162/2001 konstatuojamosiose dalyse, 2000 m. lapkričio mėn. Tarptautinė jūrų tyrinėjimo taryba nurodė, kad iškilo rimtas pavojus, jog išseks europinių jūrų lydekų ištekliai ICES III, IV, V, VI ir VII parajoniuose bei VIII parajonio a, b, d ir e sektoriuose ir kad didžioji šių išteklių dalis paplitusi ICES V, VI ir VII parajoniuose bei VIII parajonio a, b, d ir e sektoriuose. Reaguodamos į tai, Komisija ir Taryba 2000 m. gruodžio 14–15 d. Tarybos posėdyje konstatavo, kad šiems europinių jūrų lydekų ištekliams turi būti skubiai parengtas išteklių atkūrimo planas.

26. Tačiau, kaip pažymi Komisija 2001 m. birželio 12 d. pranešime Europos Parlamentui [11], išteklių atkūrimo planai – tai priemonės, numatytos ilgesniam laikotarpiui. „Jos skirtos pakelti galinčių daugintis žuvų išteklių biomasę iki tokio lygio, kuris, mokslininkų nuomone, greičiausiai užtikrins išteklių didėjimą.“ [12] Pranešimo 6 puslapyje Komisija teigia, „kad netgi nepaisant aiškios krizinės situacijos valstybės narės negalėjo pasiekti sutarimo dėl priemonių, kurios būtų labiau orientuotos į mokslininkų išvadas. Komisija pasinaudoja pagal Tarybos reglamentus (EB) Nr. 3760/92 ir 850/98 jai priklausančiais specialiais įgaliojimais. Netrukus ji priims papildomas priemones menkių ir europinių jūrų lydekų ištekliams atkurti.“

27. Iš šių samprotavimų aiškiai matyti, kad išpildoma pirmoji sąlyga ginčijamam reglamentui priimti, t. y. buvo atsiradę reikšmingi

11 — Cituotas 10 išnašoje.

12 — COM(2001) 326 galutinis, cituotas 10 išnašoje, p. 4.

ir netikėti pokyčiai, galintys sukelti grėsmę išteklių apsaugai.

28. Pokyčiai buvo reikšmingi, kadangi Tarptautinė jūrų tyrinėjimo taryba nustatė, kad iškilo pavojus, jog išseks europinių jūrų lydekų ištekliai. Iškilus išteklių išsekimo pavojui, dažniausiai jie neturi galimybės atsikurti savarankiškai. Priešingai, turi būti skubiai imtasi griežtų priemonių; įprastų išteklių palaikymo priemonių nebepakanka, kadangi bet koks delsimas gali sukelti nepataisomos žalos.

29. Aplinkybė, kad nuo pirmų įspėjimų iki ginčijamo reglamento priėmimo praėjo šeši mėnesiai, nereiškia, kad nebuvo reikšmingų pokyčių. Priešingai, netgi tikėtina, kad per šį laikotarpį padėtis dar paaštrėjo.

30. Netgi tuomet, kai jau yra pokyčių požymių, Komisija negali būti kaltinama tuo, kad prieš priimdama apsaugos priemonę, kuri nustato apribojimus daugeliui ūkio subjektų, iš pradžių toliau aiškinasi situaciją išklausydama ekspertų nuomonę. Tai bet kuriuo atveju pasakytina apie atvejus, kai nėra prarandama pernelyg daug laiko, kaip yra nagrinėjamu atveju.

31. Be to, Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnis susieja Komisijos įgaliojimus veikti su tuo, kad kilę pokyčiai buvo netikėti. Šios nuostatos prasmė ta, kad esant tikėtiniems pokyčiams Tarybai paprastai lieka pakankamai laiko atsižvelgti į pokyčius, numatant atitinkamas taisykles naudojimo planuose arba nustatant sugavimų kiekius pagal Reglamento Nr. 3760/92 8 straipsnį. Komisija turi veikti tik tuomet, kai šioms priemonėms nelieka laiko.

32. Vis dėlto „netikėtumo" kriterijus negali būti aiškinamas siaurai tuomet, kai iškyla nepataisomos žalos pavojus. Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnyje Komisijai suteikti ypatingi įgaliojimai skirti žuvų ištekliams, kuriems kyla pavojus, apsaugoti, taip užtikrinant aplinkos apsaugą, kurios remiantis EB 6 straipsniu būtina paisyti vykdant ir žuvininkystės politiką. Todėl atsižvelgiant į EB 6 straipsnį, pokyčiai visuomet laikytini netikėtais tada, kai Taryba, nepaisydama aiškios būtinybės imtis veiksmų, negali į juos laiku reaguoti. Šioje situacijoje nesvarbu, kodėl Taryba negalėjo imtis veiksmų laiku. Priežastis gali būti ta, kad padėtis pablogėjo per labai trumpą laiką arba kad Taryba negalėjo priimti sprendimo dėl politinių nesutarimų.

33. Nagrinėjamu atveju Taryba nesiėmė veiksmų, nors pati pripažino būtinybę įsikišti. Todėl Komisija galėjo pasinaudoti savo įgaliojimais pagal Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnį, siekdama reaguoti į gresiantį europinių jūrų lydekų išteklių išsekimą priėmus laikiną priemonę.

34. Be to, Ispanijos Karalystė kaltina Komisiją tuo, kad ji neapribojo reglamento galiojimo laiko. Teisinga, kad ginčijamo reglamento tekste nėra nuostatos, numatančios, kad reglamentas nustoja galioti vėliausiai po 6 mėnesių.

35. Tačiau iš įgalinančios Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnio 1 dalies normos išplaukia, kad šia nuostata paremtos priemonės gali galioti daugiausiai 6 mėnesius. Aiškinant ginčijamą reglamentą atsižvelgiant į įgalinančią normą, matyti, kad jo galiojimas apribotas 6 mėnesiais.

36. Komisija taip pat galėjo išpildyti įgalinančios normos reikalavimus, keliamus ja paremtų priemonių galiojimo laikui, tuo, kad, priimdama naują teisės aktą, panaikintų šią nuostatą, kol pasibaigs 6 mėnesių laikotarpis.

37. Nors Komisija formaliai nepanaikino ginčijamo reglamento, tačiau nepasibaigus 6 mėnesių laikotarpiui ji ėmėsi naujų veiksmų ir priėmė Reglamentą (EB) Nr. 2602/2001 [13]. Tačiau šį reglamentą ji panaikino dar iki jam įsigaliojus 2002 m. kovo 1 d. [14] Jį pakeitė Reglamentas (EB) Nr. 494/2002 [15]. Šiame reglamente iš esmės nustatyti tokie patys apribojimai kaip ir ginčijamame reglamente, tačiau jis paremtas Reglamento Nr. 850/98 [16] 45 straipsniu, kuris, priešingai nei Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnis, nenumato galiojimo laiko apribojimų. Reglamentas (EB) Nr. 494/2002 įsigaliojo 2002 m. kovo 1 d., t. y. iš karto po to, kai pasibaigė atitinkamų ginčijamo reglamento nuostatų galiojimo laikas (šeši mėnesiai nuo 2001 m. rugsėjo 1 d. iki 2002 m. vasario 28 d.).

13 — 2001 m. gruodžio 27 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2602/2001, nustatantis papildomas techninės priemones, skirtas europinių jūrų lydekų išteklių atkūrimui ICES III, IV, V, VI ir VII parajoniuose ir ICES VIII parajonio a, b, d ir e sektoriuose, OL L 345, p. 49.

14 — 2002 m. vasario 19 d. paskelbtame pranešime Komisija šiuo klausimu teigia: „Minėtas reglamentas (Nr. 2602/2001), kitaip nei nurodyta septintoje konstatuojamoje dalyje, buvo priimtas neišklausius administracinio Žuvininkystės ir akvakultūros komiteto nuomonės, ir todėl yra neteisėtas, kadangi pažeidžia esminius procedūros reikalavimus. Todėl tekstas, pavadintas „2001 m. gruodžio 27 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 2602/2001, nustatančiu papildomas techninės priemonės, skirtas europinių jūrų lydekų išteklių atstatymui ICES III, IV, V, VI ir VII parajoniuose ir ICES VIII parajonio a, b, d ir e sektoriuose", negalioja ir laikytinas niekuomet nepaskelbtu." (OL L 47, 2002, p. 21).

15 — 2002 m. kovo 19 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 494/2002, nustatantis papildomas techninės priemones, skirtas europinių jūrų lydekų išteklių atkūrimui ICES III, IV, V, VI ir VII parajoniuose ir ICES VIII parajonio a, b, d ir e sektoriuose (Pataisytas vertimas), OL L 77, p. 8.

16 — Cituotas 7 išnašoje.

38. Trečioje, ketvirtoje ir penktoje Reglamento Nr. 494/2002 konstatuojamosiose dalyse Komisija nurodo, kad Reglamente Nr. 1162/2001 nustatytos techninės priemonės galioja iki 2002 m. kovo 1 d., ir todėl yra būtinos pereinamojo laikotarpio priemonės, kol priemones priims Taryba.

39. Darytina išvada, kad Reglamentas Nr. 1162/2001 nepažeidžia Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnio dėl to, kad nenumato aiškaus galiojimo termino. Priešingai, Komisija atsižvelgė į savo įgaliojimų galiojimo laiką, priimdama naujas taisykles nepasibaigus šešių mėnesių laikotarpiui.

B — *Dėl kaltinimo dėl nediskriminavimo principo pažeidimo*

1) Ispanijos Karalystė

40. Ispanijos Karalystė mano, kad Komisija, priimdama ginčijamo reglamento 2 straipsnio 2 dalies normą, pažeidė nediskriminavimo principą. Ši nuostata numato, kad 2 straipsnio 1 dalies nuostatos „netaikomos laivams, kurių bendras ilgis neviršija 12 metrų ir kurie grįžta į uostą per 24 valandas nuo paskutiniojo išplaukimo iš jo“. Todėl šiems laivams netaikomi 1 dalyje nustatyti akių dydžio ir bendro laive laikomo svorio apribojimai.

41. Jos nuomone, skirtingas požiūris diskriminuoja Ispanijos žvejus kitų valstybių narių žvejų atžvilgiu. Išimtis sukuria nepalankias sąlygas vien arba daugiausia Ispanijos laivynui. Rajonuose, kuriems skirtas reglamentas, žvejoja tik ilgesni nei 12 metrų Ispanijos laivai, kurie išvyksta iš uosto ilgiau nei vienai dienai. Taip yra todėl, kad žvejybos rajonai yra toli nuo Ispanijos krantų. Tačiau kitų valstybių narių laivynuose taip pat yra trumpesnių nei 12 metrų laivų, ir todėl jie gali gauti naudos iš šios išimties.

42. Diskriminuojantis požiūris į Ispanijos laivyną negali būti pateisinamas dėl objektyvių priežasčių, kadangi nėra jokio ryšio tarp tinklo akių dydžio ir laivo ilgio. Be to, maži laivai, trumpam išvykstantys iš uosto, žvejoja arti kranto, kur jauniklių koncentracija yra ypač didelė. Tai turi dar didesnės ir tiesiogi-

nės neigiamos įtakos pavojuje atsidūrusių išteklių išlaikymui. Be to, būtent Komisija turi įrodyti, kad skirtingas požiūris pateisinamas dėl objektyvių priežasčių.

Tokių laivų negalima lyginti su mažais, kurių naudai ginčijamas reglamentas numato išimtį. Nukrypti leidžianti nuostata nediskriminuoja Ispanijos laivyno. Nėra įrodyta, kad Ispanijos laivynas būtų vienintelis iš visų valstybių narių laivynų, kuriame nėra mažesnių nei 12 metrų ilgio laivų. Prancūzijos, Airijos, Nyderlandų ar Belgijos laivynai yra panašioje padėtyje.

2) Komisija

45. Be to, mažų laivų bendrų sugavimų dalis siekiant išteklių išlaikymo tikslo yra nereikšminga. Tai pasakytina ir apie jauniklių žvejybą, kadangi didesni laivai ją vykdo daug aktyviau. Ispanijos teiginys, kad pakrantės zonose yra didžiausia jauniklių koncentracija, visiškai nepagrįstas. Jaunikliai pasiskirstę nevienodai ir jų koncentracija gali padidėti tiek pakrantės zonose, tiek toliau nutolusiuose rajonuose. Todėl jauniklių žvejyba vienodai svarbi visiems laivams.

43. Atsiliepime į ieškinį Komisija pažymi, kad pradinėje ginčijamo reglamento priėmimo stadijoje ji buvo informuota apie tai, kad mažų laivų padėtis yra ypatinga. Šie laivai nepraktikuoja pramoninės žvejybos ir neturi galimybės nutolti nuo pakrantės zonų, kuriose paprastai žvejoja. Be to, negalima numatyti, kokia bus jų laimikio sudėtis. Jei jiems būtų taikoma 2 straipsnio 1 dalies taisyklė, šie laivai turėtų įsigyti tinklus su didesnėmis nei 100 mm akimis. Tai reikštų dideles investicijas, bet kartu ir reikšmingus kitų žuvų rūšių sugavimų praradimus.

3) Vertinimas

44. Aprašyti ypatumai visiškai skiriasi nuo Ispanijos laivyno ypatumų, kadangi šiame laivyne daugiausia yra didesnių, 250 tonų svorį viršijančių, ilgesnių nei 30 m laivų.

46. Pagal nusistovėjusią teismų praktiką diskriminavimas konstatuojamas, kai panašios

aplinkybės reglamentuojamos skirtingai arba ta pati nuostata taikoma skirtingoms aplinkybėms [17]. Todėl šiame kontekste kyla klausimas, ar Ispanijos Karalystė, pateikdama savo kaltinimą, iš tikrųjų remiasi panašiomis situacijomis.

47. Ispanijos vyriausybė iš esmės remiasi argumentu, kad Ispanijos laivynui sukurtos blogesnės sąlygos, kadangi didesniems Ispanijos žvejybos laivams taikomi apribojimai, o mažesni laivai negali pasinaudoti išimtimi nepramoninės žvejybos naudai. Jos teigimu, reglamente nurodyti rajonai yra toli nuo Ispanijos pakrantės, ir todėl jų negali pasiekti Ispanijos nepramonine žvejyba užsiimantys žvejai.

48. Siekiant įvertinti šį argumentą, iš pradžių būtina aptarti ginčijamame reglamente nurodytų rajonų geografinę padėtį. Remiantis reglamento 1 straipsniu, jis taikomas ICES V ir VI parajoniams, VII parajonio b, c, f, g, h, j ir k sektoriams bei VIII parajonio a, b, d ir e sektoriams. Taigi jis taikomas rajonams, esantiems prie Islandijos, Airijos, Didžiosios Britanijos ir Prancūzijos Atlanto vandenyno pakrančių. Prie Ispanijos ir Portugalijos krantų esantiems ICES VIII parajonio c sektoriui ir IX parajonio a ir b sektoriams reglamentas netaikomas, t. y. šiose zonose jūrų lydekos gali būti žvejojamos be apribojimų. Beveik pusė Ispanijai 2001 m. suteiktos europinių jūrų lydekų sugavimų kvotos galėjo būti sužvejota rajonuose, kuriems reglamentas netaikomas [18].

49. Palyginus ilgesnių nei 12 metrų Ispanijos laivyno laivų padėtį su kitų valstybių narių laivynų tokio paties dydžio laivų padėtimi paaiškėja, kad Ispanijos laivų padėtis nėra blogesnė. Rajonuose, kuriems taikomas reglamentas, laivams taikomi tokie pat akių dydžio, tinklų tipo ir sugavimų sudėties apribojimai kaip ir su kitomis vėliavomis plaukiojantiems laivams. Remiantis bendra analize, galima net sakyti, kad šio tipo Ispanijos laivai yra netgi geresnėje padėtyje, kadangi netoli Ispanijos krantų esantys ICES parajoniai nepatenka į reglamento taikymo sritį.

50. Įvertinus Ispanijos nepramonine žvejyba užsiimančius žvejus, t. y. žvejus, naudojan-

17 — Pirmiausia žr. 1984 m. lapkričio 13 d. Sprendimą *Racke* (283/83, Rink. p. 3791, 7 punktas), 1999 m. balandžio 29 d. Sprendimą *Royal Bank of Scotland* (C-311/97, Rink. p. I-2651, 26 punktas) ir 2001 m. spalio 25 d. Sprendimą Italija prieš Tarybą (C-120/99, Rink. p. I-7997, 80 punktas).

18 — Dėl 2001 m. sugavimų kvotų paskirstymo atskiroms valstybėms narėms žr. 2000 m. gruodžio 15 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2848/2000, OL L 334, 2000, p. 1.

čius trumpesnius nei 12 metrų laivus, paaiškėja, kad ir jų padėtis nėra blogesnė nei kitų valstybių narių nepramonine žvejyba užsiimančių žvejų padėtis. Tiesa, akivaizdu, kad Ispanijos žvejai vargu ar galės pasinaudoti Reglamento Nr. 1162/2001 2 straipsnio 2 dalies išimtimi, kadangi jų gimtieji uostai yra toli nuo atitinkamų žvejybos vietų. Tačiau tai nelemia blogesnio jų traktavimo, kadangi vienintelės Ispanijos pakrantės su Atlanto vandenynu besiribojantys vandenys, kuriuose gali žvejoti nepramonine žvejyba užsiimantys žvejai, nepatenka į Reglamento Nr. 1162/2001 taikymo sritį. Kadangi šiuo atveju nėra draudimo, negali būti taikoma jo išimtis (laivams iki 12 metrų ilgio). Ispanijos žvejai ir taip gali netrukdomai žvejoti savo tradiciniuose žvejybos plotuose. Tačiau Prancūzijos, Didžiosios Britanijos ar Airijos nepramonine žvejyba užsiimantys žvejai, jeigu nebūtų jų naudai taikomos išimties, to daryti negalėtų, kadangi reglamentas taikomas jų kilmės valstybės pakrantės vandenyse.

51. Komisija numatė Ispanijos ginčijamą nukrypti leidžiančią nuostatą, siekdama dėl socialinių priežasčių apsaugoti nuo priemonių nepramonine žvejyba užsiimančius žvejus, kuriems iš esmės būtų taikomi apribojimai. Jeigu reglamentas būtų taikomas ir jiems, jie privalėtų daryti didesnes investicijas ir patirtų sugavimų nuostolių, o tai sukeltų ypatingų ekonominių sunkumų nepramonine žvejyba užsiimantiems žvejams. Palyginus su tuo, Ispanijos nepramoninei žvejybai apribojimai ir taip netaikomi.

52. Teisinga, kad išimtis lemia geresnę nepramonine žvejyba užsiimančių žvejų padėtį nei didesnių žvejybos laivų valdytojų tais atvejais, kai jie žvejoja geografinėje ginčijamo reglamento taikymo srityje, nesvarbu, kokia jų vėliava. Tačiau šiuo atveju kalbama apie skirtingas aplinkybes, kurioms dėl to gali būti taikomos skirtingos normos. Viena vertus, Komisijos duomenimis, kuriems neprieštaravo Ispanijos vyriausybė, žvejybos apribojimai turėtų daug didesnį poveikį nepramonine žvejyba užsiimantiems žvejams nei „pramoninei" žuvininkystei. Kita vertus, nepramoninė žvejybos bendrų sugavimų dalis vaidina tik antraeilį vaidmenį.

53. Galiausiai reikėtų pasakyti, kad nepramonine žvejyba užsiimantys žvejai patys yra suinteresuoti žuvų apsauga savo žvejybos rajonuose, ir todėl patys stengsis išsaugoti išteklius. Dėl ribotos veikimo teritorijos išsekus ištekliams jie, priešingai nei didesni žvejybos laivai, neturi galimybės pradėti žvejoti kituose rajonuose.

54. Vis dėlto reikėtų išnagrinėti, ar išimties taikymo kriterijai nėra netinkami arba netiesiogiai nelemia blogesnės Ispanijos žvejų padėties.

55. Iš Komisijos Teisingumo Teismo prašymu pateiktos informacijos matyti, kad bendras trumpesnių nei 12 metrų laivų, kuriems taikomas šis reglamentas, skaičius pasiskirsto taip: 33,8 % plaukioja su Ispanijos, 28,8 % – su Prancūzijos, 11,2 % – su Airijos ir 26,2 % – su Didžiosios Britanijos vėliava. Tačiau Ispanijos nepramoninės žvejybos laivai sudaro vos 15,8 % bendro nepramoninės žvejybos laivų tonažo, tuo tarpu Prancūzijos dalis sudaro 44,7 %, Airijos – 12,8 %, o Didžiosios Britanijos – 26,7 % Iš to išplaukia, kad trumpesni nei 12 metrų Ispanijos žvejybos laivai vidutiniškai yra mažesni ir, kaip matyti iš Komisijos duomenų, turi silpnesnius variklius nei kitų suinteresuotų valstybių žvejybos laivai. Tačiau Ispanijos vyriausybė neįrodė, kaip Komisija, priimdama nukrypti leidžiančią nuostatą, netinkamai pasinaudojo savo diskrecija ir taip diskriminavo Ispanijos žvejybos laivyną.

56. Taigi ginčijamo reglamento 2 straipsnio 2 dalyje numatyta išimtis netraktuoja panašių situacijų skirtingai, ir todėl nediskriminuoja Ispanijos žvejų.

57. Kalbėdama apie diskriminacijos draudimą, Ispanijos vyriausybė taip pat teigia, kad buvo pažeistas proporcingumo principas.

58. Reglamento Nr. 3760/92 15 straipsnis suteikia Komisijai įgaliojimus priimti „būtinas" priemones, t. y. ginčijamas reglamentas turi atitikti proporcingumo principą, kaip bet kokių Bendrijos institucijų aktų atveju numato EB 5 straipsnio 3 dalis. Tai reiškia, kad Bendrijos institucijų aktai negali viršyti to, kas yra tinkama ir būtina nagrinėjamų teises aktų teisėtiems tikslams pasiekti. Be to, esant galimybei pasirinkti iš kelių tinkamų priemonių, turi būti pasirinkta mažiausiai ribojanti, o sukelti apribojimai turi būti proporcingi siekiamiems tikslams [19].

59. Tačiau analizuojant šiuos principus reikia atsižvelgti į tai, kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, Bendrijos teisės aktų leidėjas turi plačią veiksmų laisvę tais atvejais, kai turi vertinti sudėtingas ekonomines aplinkybes, kaip yra Bendrosios žemės ūkio ir žuvininkystės politikos atveju. Todėl teismas, kontroliuodamas pasinaudojimą tokia veiksmų laisve, turi tik išnagrinėti, ar teisės aktų leidėjas nėra akivaizdžiai peržengęs veiksmų laisvės ribų arba akivaizdžiai neteisingai ar piktnaudžiaujančiai ja pasinaudojęs [20].

19 — 1990 m. lapkričio 13 d. Sprendimas *Fedesa ir kt.* (C-331/88, Rink. p. I-4023, 13 punktas), 1999 m. gruodžio 16 d. Sprendimas *UDL* (C-101/98, Rink. p. I-8841, 30 punktas) ir 2002 m. kovo 12 d. Sprendimas sujungtose bylose *Omega Air ir kt.* (C-27/00 ir C-122/00, Rink. p. I-2569, 62 punktas).

20 — Pirmiausia žr. 1989 m. birželio 27 d. Sprendimą *Leukhardt* (113/88, Rink. p. 1991, 20 punktas), 1998 m. vasario 19 d. Sprendimą *NIFPO ir Northern Ireland Fishermen's Federation* (C-4/96, Rink. p. I-681, 41 ir 42 punktai), 1999 m. spalio 5 d. Sprendimą *Ispanija prieš Tarybą* (C-179/95, Rink. p. I-6475, 29 punktas) ir sprendimą *Italija prieš Tarybą* (cituotas 17 išnašoje, 44 punktas).

60. Ispanijos Karalystė pirmiausia ginčija priemonės tinkamumą ir teigia, kad nėra jokio objektyvaus ryšio tarp žvejybos laivų dydžio ir tinklo akių dydžio. Be to, jos tvirtinimu, jaunikliai daugiausia koncentruojasi pakrantės vandenyse, kuriuose, remiantis reglamentu, leidžiama žvejoti nepramoninę žvejybą vykdantiems laivams.

61. Vertindama priemonės tinkamumą, Komisija turi plačią diskreciją. Būtent Ispanijos vyriausybė turi įrodyti, kad Komisija priėmė akivaizdžiai netinkamą priemonę.

62. Komisija prieštarauja Ispanijos vyriausybei teigdama, kad išimtis nepramonine žvejyba užsiimančių žvejų naudai rimtai nekenkia tikslui apsaugoti pavojuje atsidūrusius išteklius. Vien biologiniu požiūriu optimali išteklių atkūrimo galimybė būtų visiškas bet kokios žvejybinės veiklos draudimas. Tačiau dėl nepramoninę žvejybą vykdančių žvejų, kuriems taikoma išimtis, mažų sugavimų (apie 4 % bendrų sugavimų) išteklių apsauga pakankamai užtikrinama, nepaisant nukrypti leidžiančios nuostatos.

63. Tiesa, Ispanijos vyriausybė bendrai ginčijo Komisijos duomenis apie nepramonine žvejyba užsiimančių žvejų dalis europinių jūrų lydekų sugavimuose. Tačiau, kadangi priemonės netinkamumą turi įrodyti būtent ji, vien ginčyti nepakanka, priešingai, ji turėjo įrodyti, kad Komisija rėmėsi neteisingu faktiniu pagrindu.

64. Be to, Komisija pakankamai įtikinamai įrodė, kad laivų dydis yra tinkamas ir įprastas kriterijus, siekiant atriboti nepramoninę žvejybą.

65. Galiausiai ji paneigė Ispanijos argumentus, kad ypač saugotinų jauniklių ištekliai dažniausiai koncentruojasi pakrantės vandenyse. Siekdama pagrįsti savo argumentus, Ispanijos vyriausybė pateikė įvairius 1997–2000 m. žemėlapius, kuriuose pažymėti jauniklių ištekliai. Tačiau ji įtikinamai neįrodė, kaip šiems ištekliams galėtų kilti grėsmė dėl ginčijamo reglamento nuostatų ir kodėl dėl to reglamentas yra visiškai netinkamas išteklių apsaugos tikslui pasiekti. Tokių įrodymų pirmiausia nėra ir todėl, kad nepramonine žvejyba užsiimantys žvejai sudaro tik nedidelę bendrų sugavimų dalį.

66. Todėl nėra aišku, kad Komisijos atliktas tinkamumo patikrinimas būtų buvęs akivaizdžiai klaidingas.

67. Komisija apribojo tinklų dydį ir europinių jūrų lydekų dalis bendruose sugavimuose ir nepramonine žvejyba užsiimantiems žvejams padarė šių apribojimų išimtį. Taip ji pasirinko švelnesnę priemonę nei visiškas žvejybos draudimas ir apribojo savo įsikišimą tuo, kas būtina tikslui pasiekti.

68. Galiausiai ginčijamas reglamentas taip pat proporcingas siaurąja prasme. Priimdama priemonę Komisija turėjo suderinti daugelį tikslų. Priemonė pirmiausia skirta žuvų ištekliams išlaikyti, užtikrinant jų ilgalaikį naudojimą [21], ir aplinkos apsaugai, į kurią, remiantis EB 6 straipsniu, taip pat būtina atsižvelgti žuvininkystės politikos srityje. Šis tikslas geriausiai būtų pasiektas nustačius visišką žvejybos draudimą.

69. Kita vertus, remiantis EB 33 straipsnio 1 dalies b punktu bendrosios žemės ūkio politikos tikslas – užtikrinti deramą žemės ūkiu besiverčiančios bendruomenės gyvenimo lygį. Siekdama greta aplinkos ir išteklių apsaugos taip pat užtikrinti ypatingai nuo žuvininkystės priklausančių gyventojų interesus, Komisija nusprendė imtis švelnesnių veiksmų, kurie, nors ir nėra tokie efektyvūs europinių jūrų lydekų apsaugai, kaip būtų buvęs visiškas žvejybos draudimas, tačiau kuriais atsižvelgiama į kitų rūšių žvejybos interesus. Ji pasvėrė sunkius socialinius ir ekonominius padarinius, kuriuos būtų sukėlęs visiškas europinių jūrų lydekų žvejybos draudimas, ir būtinybę apsaugoti europinių jūrų lydekų išteklius. Vertinimo metu ji pirmiausia atsižvelgė į nepramonine žvejyba užsiimančių žvejų padėtį ir pasiekė dviejų interesų pusiausvyrą. Ispanijos vyriausybė neįrodė, kad nustatant nukrypti leidžiančią nuostatą buvo grubiai neatsižvelgta į aplinkos apsaugos sritį. Be to, panaikinus reglamentą visa apimtimi, kaip to reikalauja Ispanija, būtų panaikinta bet kokia europinių jūrų lydekų apsauga.

70. Todėl šis ieškinio pagrindas, susijęs su diskriminacijos draudimo principo pažeidimu, yra nepagrįstas visa apimtimi.

21 — Apie šį bendrosios žuvininkystės politikos tikslą žr. (pagrindinio) Reglamento Nr. 3760/92 antrąją konstatuojamąją dalį.

C — *Dėl kaltinimo, susijusio su pagrindimo trūkumu*

1) Ispanijos Karalystė

71. Ispanijos Karalystė kaltina Komisiją tuo, kad ginčijamame reglamente nėra jokių nuorodų į tai, kodėl skirstoma į ilgesnius ir trumpesnius nei 12 metrų laivus. Konstatuojamosiose dalyse nėra nuorodų į nukrypti leidžiančią nuostatą ir jos priėmimo priežasčių. Jos nuomone, neįmanoma suprasti tai pagrindžiančių Komisijos sumetimų.

2) Komisija

72. Šiuo klausimu Komisija teigia, kad turi būti atlikta bendra reglamento ir jo pagrindimo analizė. Iš Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad Komisija turi motyvuoti savo sprendimus ir nurodyti aplinkybes, nuo kurių priklauso priemonės teisėtumas. Be to, pareiga motyvuoti kinta pagal teisės akto rūšį. Reglamento atveju pagrindimas gali apsiriboti nuoroda į bendrą situaciją, lėmusią reglamento priėmimą. Negalima reikalauti, kad Komisija išsamiai nurodytų kartais labai gausias ir sudėtingas aplinkybes [22]. Todėl Komisija mano, kad ginčijamo reglamento pagrindimas atitinka šiuos reikalavimus. Papildomai ji nurodo aplinkybę, kad pasitarimuose, kurie buvo surengti iki Reglamento Nr. 1162/2001 priėmimo, taip pat dalyvavo Ispanijos administracijos ir žuvininkystės sektoriaus atstovai.

3) Vertinimas

73. Remiantis EB 253 straipsniu, Komisijos priimtuose reglamentuose turi būti nurodomi priėmimo motyvai. Pagrindimas turi apimti visus teisinius ir faktinius pagrindus, lėmusius sprendimo priėmimą, o ne visus svarbius teisinius ir faktinius pagrindus [23]. Ar teisės akto pagrindimas atitinka šiuos reikalavimus, turi būti sprendžiama ne tik vadovaujantis jo tekstu, bet ir kontekstu bei visais teisės aktais, reglamentuojančiais atitinkamą sritį [24].

74. Priėmus sprendimą *Beus* [25] nusistovėjusioje Teisingumo Teismo praktikoje tei-

22 — 1968 m. kovo 13 d. Sprendimas *Beus* (5/67, Rink. p. 125).

23 — 1996 m. vasario 29 d. Sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (C-122/94, Rink. p. I-881, 29 punktas) ir 2003 m. birželio 10 d. Sprendimas *Komisija prieš EIB* (C-15/00, Rink. p. I-7281, 174 punktas).

24 — Sprendimas, cituotas 23 išnašoje, 29 punktas.

25 — Sprendimas *Beus* (cituotas 22 išnašoje).

giama, kad pareigos motyvuoti apimtis priklauso nuo atitinkamos priemonės savybių. Tokiais atvejais bendro galiojimo teisės aktams, susijusiems su daugeliu situacijų, turi būti keliami mažesni reikalavimai nei konkrečius atvejus reglamentuojantiems sprendimams. Taip byloje C-284/94 Teisingumo Teismas konstatavo, kad norminių teisės aktų atveju pakanka nurodyti bendrą situaciją, lėmusią priemonės priėmimą, ir tikslus, kurie turi būti pasiekti šiuo teisės aktu [26].

75. Ginčijamame reglamente pagrindžiama, kodėl būtina skubiai imtis priemonių ir kokios priemonės būtinos. Be to, 3 konstatuojamoji dalis nurodo, kad būtina sukurti ilgalaikį išteklių atkūrimo planą.

76. Reglamente nėra 2 straipsnio 2 dalyje nustatytos išimties pagrindimo. 2001 m. birželio 12 d. pranešime [27] Komisija taip pat nepateikia duomenų apie šios išimties numatymą.

77. Tačiau nagrinėjamu atveju kyla klausimas, ar ši nukrypti leidžianti nuostata apskritai reikalauja pagrindimo. Ta apimtimi, kuria ginčijamas reglamentas riboja žvejybą atitinkamuose parajoniuose, Komisija apibūdino bendrą situaciją ir nubrėžė tikslus, kurių turi būti pasiekta ginčijamu reglamentu. Taip ji įvykdė savo pareigą motyvuoti.

78. Tačiau Komisija nebuvo įpareigota nurodyti, kodėl tam tikriems laivams apribojimai netaikomi. Komisija įpareigota pagrįsti suinteresuotiems subjektams nenaudingą priemonę, kadangi ji riboja teisės subjektų teises. Tačiau 2 straipsnio 2 dalies nukrypti leidžianti nuostata nenumato žvejybos teisių apribojimo, priešingai, ji panaikina apribojimus tam tikriems laivams. Atskiras pagrindimas būtų būtinas tik tuomet, jei privilegijos taip pat lemtų blogesnę kitų panašioje situacijoje esančių subjektų padėtį. Tačiau kaip jau buvo nurodyta, išimtis nediskriminuoja Ispanijos žvejų, užsiimančių nepramonine žvejyba.

79. Remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, pagal EB 253 straipsnį numatytas pagrindimas turi taip aiškiai ir nedviprasmiškai išreikšti ginčijamą teisės aktą priėmusios Bendrijos institucijos ketinimus, kad suinteresuoti subjektai galėtų iš jo nustatyti priemonės priėmimo priežastis, o Teisingumo Teismas – atlikti teisminę priežiūrą. Taigi, jeigu iš ginčijamo teisės akto iš esmės galima nustatyti Bendrijos institucijos siekiamą tikslą, nebereikia reikalauti kiekvienos atskiros nuostatos pagrindimo [28]. Ginčijamas reglamentas atitinka šiuos reika-

26 — 1998 m. lapkričio 19 d. Sprendimas *Ispanija prieš Tarybą* (C-284/94, Rink. p. I-7309, 28 punktas).

27 — Cituotas 10 išnašoje.

28 — Sprendimas *Komisija prieš Tarybą* (cituotas 23 išnašoje, 29 punktas) ir sprendimas *Komisija prieš EIB* (cituotas 23 išnašoje, 174 punktas).

lavimus, ir todėl trečias Ispanijos Karalystės ieškinio pagrindas atmestinas.

V — Bylinėjimosi išlaidos

80. Pagal Teisingumo Teismo darbo reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusi šalis padengia išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Komisija prašė priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas. Ispanijos Karalystei pralaimėjus bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

VI — Išvada

81. Remdamasi šiais motyvais, siūlau Teisingumo Teismui nuspręsti taip:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.